

O O R

Nr. 8 • 18 april 1993 • f5,95/Bfr110

0 2090 25000 2

Pop en muziek
toonaangevend Tijdschrift

Wat nu, Nirvana?

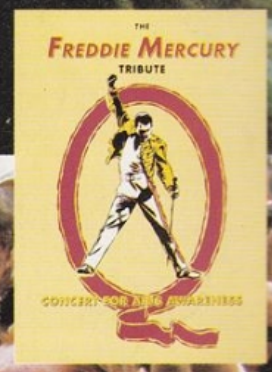
Interview met Kurt Cobain

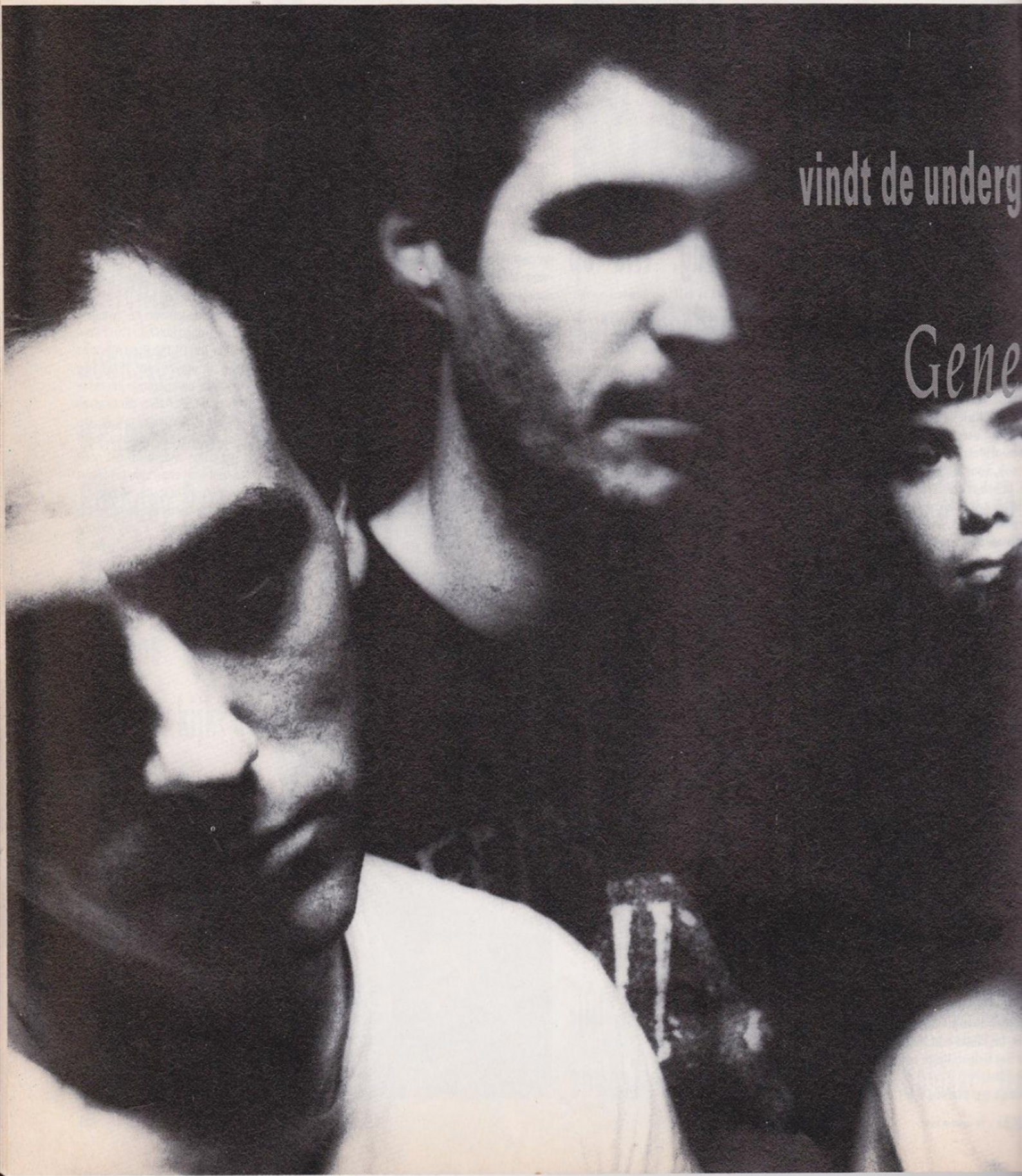
Pale Saints • Annie Lennox • Bad Religion • Beastie Boys

Ten Sharp • op pad met The Scene

WEMBLEY 92

het Freddie Mercury Tribute
met o.a. Queen's May & Taylor en Metallica

vindt de onderg

Gene

Bad Religion is waanzinnig

s unaniem, nu al tien jaar lang. En terecht,

want met hun zesde album

oont *The World's Best Known
Undergroundband*

opnieuw dat melodieuze punkrock, mits

van het aller-allerhoogste

niveau, spiksplinternieuw kan zijn.

Begin '89 duwt iemand me een cassette in handen van Bad Religion. Nooit van gehoord. Als ik het ding in m'n cassetterecorder heb gestopt, kan ik m'n oren nauwelijks geloven. Een punkband van de oude school die zo fris klinkt als een bus uitgelaten kleuters op schoolreisje. Dat ik dat nog mag meemaken. Als een haas bel ik een kennis die nogal veel weet van punkmuziek. 'Bad Religion? Dat is een legendarische L.A. band. Die bestaan allang hoor. Hebben regelmatig met de Dead Kennedys gespeeld. Welke plaat heb je, Suffer?' Dat is hun derde.'

Als een geil konijn duik ik de geschiedenis in. Hun eerste LP is van 1981, heet *How Could Hell Be Any Worse?* en gaat door voor een hardcore-klassieker. Een beetje basic. 1,2,3 en raggen met die handel. De zang klinkt wel overtuigend. Niet zo'n schreeuwbek die in z'n broek schijnt als-ie naar de Sociale Dienst moet, maar een enigszins verbolgen, afstandelijke stem die duidelijk maakt dat het in de wereld maar een kankerzootje is.

STOFFER EN BLIK

Het schijnt dat het succes van deze plaat de band een beetje naar de kop steeg. In L.A. ging het er begin jaren tachtig nogal heftig aan toe. Punks stalen, snoven en vochten. En, als je de kranten mocht geloven, deden ze verder niks anders dan oude mensen omver kegelen met skateboards. (De film *Repoman*, met de latere Bad Religion-gitarist **Greg Hetson** in een figuranntenrol, geeft hier wel een grappig beeld van.) In dat klimaat breekt voor Bad Religion het heroine-tijdperk aan. En op het moment dat hun tweede plaat uit moet komen, in 1983, kun je de bandleden met stoffer en blik bij elkaar vegen. *Into The Unknown* is dan ook een kutplaat en tot op de dag van vandaag wil de band niet eens weten dat ze hem gemaakt hebben.

De prima mini-LP *Back To The Known* verschijnt in 1985. Maar van de originele opstelling bestaande uit hetcomponistenduo **Greg Graffin** (zang) / **Brett Gurewitz** (gitaar) en de ritmetandem **Jay Bentley** (bas) / **Pete Finestone** (drums) is dan alleen nog maar Graffin over, ondersteund door Circle Jerks-gitarist Greg Hetson en één of andere Tim. Bad Religion ligt op z'n reet. En als Graffin dan ook nog vanwege studieredenen naar New York verkast, lijkt het chapter Bad Religion er definitief op te zitten.

Maar het wonder zal zich nog voltrekken. Het is van belang om te weten dat niet alle gocie Ameri- ▶

door John van Luyn • fotografie Niels van Iperen

▷ kaanse hardcore-bands uit het begin van de jaren tachtig ook meteen op een vliegtuig richting Europa werden gezet. (Het legendarische Dead Kennedys concert op 5 december 1982 in Paradiso was behalve surprise ook uitzondering.) De skatepunks van de Circle Jerks zijn eigenlijk de eerste gasten die een fatsoenlijke toer komen doen. Het is dan wel 1987 en L.A. Punk is onderhand rijp voor het museum. Gitarist Greg Hetson krijgt compleet de kolder in z'n kop van de Europese reacties. Zo gauw hij weer thuis is, belt hij Greg Graffin. Uiteindelijk krijgt hij het voor elkaar dat de originele bezetting van Bad Religion weer bij elkaar komt. Uiteraard met Hetson als extra gitarist. De mannen zijn inmiddels wijs geworden en verslavende drugs behoren tot het verleden. Er wordt een plaat gemaakt en dat is dus *Suffer*, goed voor maar liefst 50.000 verkochte exemplaren.

LANGE NEUZEN

Bad Religion is echter een undergroundband van het zuiverste water. Ze hebben niet eens een manager. Platen verschijnen op het eigen Epitaph-label, dus geen journalist die ze in de brievenbus vindt. Greg Graffin tijdens zijn laatste bezoek aan Amsterdam: 'Als die grote maatschappijen ons zouden begrijpen, vooruit. Maar ze begrijpen geen donder van ons. Op ons eigen houtje verkopen we veel meer platen.'

Jammer voor Nederland. Recensies en radio kunnen we gevoeliglijk vergeten. Concerten zijn inmiddels wel uitverkocht. In Duitsland hebben ze kennelijk meer kaas gegeten van kwaliteit en wordt de populariteit uitgebouwd. Samen met Pixies is Bad Religion daar de populairste independent-band van 1990. En als ze zomer 1990 voor de tweede keer in Europa zijn zit menig 'sportpalast' er dan ook barstensvol. Wereldwijd doet *No Control* een kleine 100.000 stuks. Waarom zijn maar zo weinig bands die alles in eigen hand houden zo succesvol? Brett: 'Omdat we punk-rock maken. Een hoop mensen vonden dat toen goed en nu nog.'

Bad Religion weet amper wat hen overkomt. Hun Epitaph-kantoor in Hollywood bevindt zich in de directe omgeving van maar liefst vier major-hoofdkwartieren en Brett en Jay beginnen uiteindelijk maar lange neuzen te trekken naar de laatste investeringen van 's werelds grootste platenmaatschappijen. Mr.(!) Brett gebruikt de binnenstromende dollars om bevriende bands te produceren en hun platen uit te brengen (o.a. NoFX, Down By Law en No Use For A Name). Er wordt gewerkt aan *Against The Grain*. Een kanjer van een plaat, zelfs Nederland krijgt dat begin 1991 in de gaten. Uiteindelijk gaan er in ons land 7000 en wereldwijd zo'n 200.000 over de toonbank. Bad Religion is daarmee de laatste Ramones-LP *Brain Drain* ruimschoots voorbij gestreefd. (De Ramones is de enige band ter wereld die een vergelijkend kwaliteitsonderzoek mag opeisen.) Goed, alle nummers klinken hetzelfde, maar toch snak je steeds naar meer. Hoe kan dat? Mr. Brett: 'Als je je fantasie gebruikt, kun je tot in de eeuwigheid blijven variëren op hetzelfde thema. Bij Bad Religion draait het niet om

complexiteit of delicate geluidsintegratie. Het gaat ons om kracht en strakheid.'

Jay: 'Veel fans zijn te jong om punk te hebben meegemaakt. Die horen iets wat geen enkele alternatieve band doet. Muziek maken die je mee kunt zingen. Pak een nummer van Bad Religion. Hoe snel of rauw het ook is, er zit altijd een melodie in die je onmiddellijk mee kunt neuriën.'

RESPECT

Neuriën ja, maar meezingen is een ander verhaal. In zijn teksten vat Greg Graffin zonder te stotteren de inhoud van een kleine universiteitsbibliotheek samen. Zelfs Amerikanen hebben af en toe een woordenboek nodig om er chocola van te maken. Toch hangen van Baskenland tot Franstalig Canada de fans aan zijn lippen. Men voelt namelijk perfect aan waar Greg het over heeft. Nooit klinkt hij boos, altijd overtuigend en oprecht. Bovendien heeft Greg een stem uit miljoenen.

Pijnlijk nauwkeurig legt hij z'n vinger op de onvolkomenheden van de samenleving. En dat zijn er nogal wat. Vreemd genoeg zijn ze in tegenstelling tot de meeste hardcore groepen géén vegetariër. Greg: 'Moet dat dan? De mens is omnivoor. Alleseter. In vlees zitten ingrediënten die de mens nodig heeft. Als anderen om morele of wat voor reden dan ook geen vlees willen eten, dan respecteer ik dat. Maar ik eet het wel.'

Kenmerkend voor de Bad Religion-filosofie is verder dat het woord DEAD nooit valt. Want ook al lijkt het een schier onmogelijke zaak: *Bad Religion wil de mensheid laten leven*. En om dat gedachtengoed zo breed mogelijk te verspreiden, wil de band daarvoor kennelijk in 1992 enkele niet te grote concessies doen. De nieuwe plaat *Generator* (net zo sterk als zijn voorgangers) bevat merendeels minder gecompliceerde teksten en krijgt een iets prominenter promotiecampagne mee. De band komt bijvoorbeeld, als voorafje op de komende zomertoer, op 18 april al een keer naar Paradiso. Ook is er een video opgenomen. En ondanks het feit dat Jay Bentley vorig jaar nog met een hardgrondig 'Nee!' reageerde op de vraag of ze ooit zouden tekenen bij een grote platenmaatschappij en dat motiveerde met de opmerking: 'omdat ze geen vinyl meer persen', is het laatste album ook op CD verschenen. De hardere hardcore-scene voor wie dit al te commercieel is en het liefst ziet dat een band twee weken achtereen optreedt in één of ander kraakpand, zou eens goed na moeten denken. Kennelijk willen ook andere mensen horen dat er meer is dan de Stones en Guns N' Roses. Wat is daar mis mee? We moeten alleen maar oppassen als een stel in dollars en ponden denkende patjepeejers van grote platenmaatschappijen (David Geffen!?) ons denkt te kunnen lijmen met onzin als: 'deze undergroundband gaat het helemaal maken.' Een band als Bad Religion die de overtuiging en de kracht heeft om hier met succes tegenin te gaan verdient dan maar één ding: ons grootste respect.

(met dank aan Tom Engelshoven)